

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci

žalobce: **V. B. N.**, narozený X, státní příslušnost X,
bytem X,
zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2020, č. j. OAM-121/ZA-
ZA11-HA13-2020, E. č. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2020, č. j. OAM-121/ZA-
ZA11-HA13-2020, jímž žalovaný vyslovil, že žalobci se neuděluje mezinárodní ochrana
podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále
jen „zákon o azylu“) a že doplňkovou ochranu nelze udělit pro existenci důvodů podle §
15a zákona o azylu.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a je nepřezkoumatelné pro neurčitost, pokud jde o udělení doplňkové ochrany. Žalobce měl za to, že jsou u něj dány tak mimořádné okolnosti, míra a rozsah dopadů do rodinné a soukromé sféry, že tyto okolnosti zakládají případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu či důvod pro udělení doplňkové ochrany. Jako mimořádné okolnosti žalobce uvedl, že jeho manželka a obě děti mají české občanství, a dále se obává cestování kvůli neustále se měnící situaci související s epidemií SARS-CoV-2. Zdůraznil, že v současné situaci by s ním případně nemohla vycestovat ani jeho rodina, kteří by ani nemohli být do Vietnamu vpuštěni, neboť mají jen české občanství. Trval na tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohledňuje aktuální situaci související s epidemií SARS-CoV-2, neboť mu musí být z jeho vlastní činnosti známo, že státy v souvislosti s epidemií přijímají různá opatření. Žalobce se domníval, že v případě návratu do Vietnamu mu hrozí nelidské nebo ponižující zacházení, neboť osoby, které by mohly teoreticky přijít do kontaktu s nákazou, jsou po návratu do Vietnamu internovány v nedobrovolné karanténě ve vojenských zařízeních. O podmínkách této karantény není nic bližšího známo. Měl za to, že v důsledku těchto opatření při návratu do Vietnamu mu hrozí zacházení, které by v České republice mohlo být považováno za nelidské nebo ponižující. Podle žalobce mu měla být udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. b) či d) zákona o azylu, a to právě z důvodu opatření, která jsou ve Vietnamu přijímána v souvislosti s epidemií SARS-CoV-2. Domníval se, že nejsou splněny podmínky uvedené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, ani podmínky uvedené v čl. 17 odst. 1 písm. b) Směrnice evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 (dále jen „směrnice“), neboť formulace podmínek v nich uvedených se vztahují na situace důvodného podezření ze spáchání vážného zločinu, a nikoliv na situace, kdy je osoba pro trestný čin pravomocně odsouzena. Smyslem úpravy je podle žalobce, aby se pachatelé vážných zločinů udělením azylu nebo doplňkové ochrany nevyhýbali trestnímu stíhání. Vedle toho žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pokud jde o naplnění podmínky, že se dopustil vážného zločinu. Vážný zločin totiž není v zákoně o azylu ani ve směrnici definován. Navíc žalovaný nezohledňuje, že žalobce byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn. Trval na tom, že pojem vážný zločin musí být odůvodněn individuálními skutkovými okolnostmi konkrétního trestného činu, kterého se osoba dopustila. Tomuto požadavku však podle žalobce napadené rozhodnutí nevyhovuje. Dále doplnil, že jako rodinný příslušník občana Evropské unie má volný přístup k zaměstnání, a proto nepracuje nelegálně, jak v napadeném rozhodnutí uváděl žalovaný. Žalobce dodal, že v době od propuštění do podání žádosti o mezinárodní ochranu nepobýval na území České republiky nelegálně, nýbrž v režimu § 87y zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, a odmítl, že by žalobce byl nějak zkrácen na svých právech. Konstatoval, že současná situace kolem epidemie SARS-CoV-2 s přihlédnutím k individuálním okolnostem případu nezakládá azylově relevantní důvody. Skutečnost, že by žalobce byl po své příjezdu vystaven nucené karanténě, není podle žalovaného obdobou nelidského či ponižujícího zacházení. Doplnil, že každý stát zavedl méně či více razantní opatření proti šíření epidemie SARS-CoV-2, a tedy se žalobce bude moci setkat se svou rodinou i na území jiného státu, pokud jeho rodina nebude vpuštěna na území Vietnamu. Podotkl, že nastalá situace neovlivňuje pouze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce, nýbrž kohokoliv, a proto nastalou situaci nelze vyhodnotit jako důvody zvláštního zřetele hodné podle § 14 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že žalovaný zjistil důvod uvedený v § 15a zákona o azylu, postupoval v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 60/2007 a rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany, aniž by dále zkoumal důvody uvedené v § 14a zákona o azylu. Tímto důvodem bylo v případě žalobce spáchání vážného zločinu, přičemž žalobce byl vedoucí postavou ve skupině čtyř lidí, která se zabývala nelegální výrobou a prodejem drog. Trval na tom, že trestná činnost, které se žalobce dopouštěl, naplňuje znaky „vážného zločinu“. Vzhledem k povaze zločinu, za který byl žalobce pravomocně odsouzen, a po zhodnocení vysoké míry společenské škodlivosti žalobcova kriminálního jednání i s přihlédnutím k tomu, že drogová trestná činnost nekončí výrobou drog či jejím prodejem, ale má obrovský přesah, a to závislost, která vede k jiným trestným činům (např. krádežím, ohrožením pod vlivem omamné látky, aj.). Připomněl zájem o bezpečnost občanů České republiky, který vyžaduje, aby se na našem území nenacházely osoby společensky nebezpečné a nežádoucí. Žalovaný měl za prokázané, že žalobce byl pravomocně odsouzen za vážný zločin, čímž je dán důvod pro uplatnění § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Doplnil, že v předmětném případě nešlo pouze o „důvodné podezření“, nýbrž bylo postaveno na jisto, že žalobce vážný zločin spáchal. Trval na tom, že skutečnost, že žalobce byl již za skutek odsouzen a z vězení propuštěn, neznamená nemožnost aplikace § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
5. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 9. 2. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 12. 2. 2020 poskytl údaje potřebné k této žádosti. Konkrétně sdělil, že je X národnosti, X a není členem žádné politické strany nebo skupiny a nikdy se politicky neangažoval. Dále uvedl, že je ženatý (manželka T. H. P., narozená X, která získala české občanství), a má jedno dítě (narozené X) s tím, že manželka je v 7. měsíci těhotenství. Do České republiky žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přijel v listopadu 2003. Jako důvody své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v České republice žije jeho žena a dítě, kteří mají české občanství. Syn je malý, žena před porodem a potřebují ho. Dále uvedl, že ve Vietnamu je vir SARS-CoV-2.

7. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 2. 2020 žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z toho důvodu, že mu zamítli povolení k přechodnému pobytu nebo sloučení rodiny se synem. Do roku 2018 měl platné povolení k trvalému pobytu, ale to mu bylo z důvodu spáchání trestné činnosti zrušeno. K trestné činnosti, za kterou byl odsouzen, uvedl, že se jednalo o drogy. Byl odsouzen k trestu odnětí svobody ve výměře 8 let a po 4 letech byl z vězení podmíněčně propuštěn. Po dobu výkonu jeho trestu pomáhala manželce s péčí o syna chůva. Její zdravotní stav se však zhoršil a již jim nemůže nadále dělat chůvu. Sám žalobce je zapojen do výchovy a péče o syna, přičemž manželka je před porodem dalšího potomka. V České republice žije dále jeho synovec, který je však nemocný, a nemůže manželce s péčí o děti pomáhat. Ve Vietnamu žijí jeho rodiče a dva bratři. Žalobce nechce opustit svého syna a těhotnou manželku. Vietnam naposledy navštívil v roce 2013, přičemž žádné potíže před odjezdem ze země neměl. Zdůraznil, že chce zůstat v České republice spolu s těhotnou manželkou a synem.
8. Dne 15. 5. 2020 se žalobce nedostavil k seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnují opis z evidence Rejstříku trestů ze dne 28. 2. 2020, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 12. 2016, č. j. 3 T 4/2016-6800, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 3. 2017, č. j. 12 To 9/2017-6926, dále zprávu Ministerstva vnitra České republiky – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Informace OAMP ze dne 31. 5. 2019, zprávu Ministerstva vnitra České republiky – Vietnam, údaje o zemi. Žalobce se k těmto podkladům vyjádřil písemně dne 30. 4. 2020, kde uvedl, že mu měla být s ohledem na přijatá opatření ve Vietnamu v souvislosti s epidemií SARS-CoV-2, udělena doplňková ochrana dle § 14a odst. 2 písm. b) a d) zákona o azylu.
9. Zmíněným pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 12. 2016, č. j. 3 T 4/2016-6800, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 3. 2017, č. j. 12 To 9/2017-6926, byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání osmi let do věznice s ostrahou, a to za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b) a c) trestního zákoníku. Z opisu z evidence Rejstříku trestů ze dne 28. 2. 2020 pak vyplývá, že se jednalo o první trestný čin, za nějž byl žalobce na území České republiky odsouzen.
10. Žalovaný následně dne 19. 5. 2020 vydal žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 9. 6. 2020.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nevypořádal s otázkou naplnění podmínek § 14 zákona o azylu, nezabýval se Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

individuálními rozměry žalobcem spáchaného zločinu ani aktuálností nebezpečí a vyhnul se projednání existence důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a vytýkané nedostatky neshledal. Otázkou udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu se žalovaný zabýval na straně 7 napadeného rozhodnutí, kde s poukazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu vysvětlil, proč u žalobce nezjistil žádný zvláštního zřetele hodný důvod. Toto odůvodnění považuje soud za dostatečné a naprosto určité. Trestné činnosti žalobce se žalovaný věnoval na stranách 8 až 10 napadeného rozhodnutí, kde podrobně a zcela individuálně popsal žalobcovo jednání a zabýval se i jeho nebezpečností, přičemž dospěl k závěru, že byly naplněny předpoklady pro aplikaci § 15a zákona o azylu vylučujícího možnost udělení doplňkové ochrany. Za dané situace podle názoru soudu nebylo povinností žalovaného zkoumat existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany, jak ostatně vyplývá i z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, publ. pod č. 2174/2011 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz. V tomto kontextu proto zdejší soud vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné.

13. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč nemohl žalobci vyhovět. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné. Podle názoru soudu žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s jednotlivými závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž otázkou jeho zákonnosti a věcné správnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
14. K námitce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V kontextu žalobcem uplatněných tvrzení pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58, dostupný na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

www.nssoud.cz). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 i § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobce hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.

15. Soud nepřehlédl ani to, že podle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí, jež se konalo dne 15. 5. 2020, ani v písemném vyjádření k podkladům ze dne 30. 4. 2020, žalobce nenavrhl žádné doplnění podkladů, a za dané situace pokládá soud žalobcovo tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu za ryze účelové.
16. Podle § 12 zákona o azylu platí, že *„[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
17. Z § 14 zákona o azylu vyplývá, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
18. Ve vztahu k věcnému posouzení žalobcovy žádosti soud opakuje, že žalobce uvedl jako důvod této žádosti, že přišel o povolení k pobytu v důsledku jím páchané úmyslné trestné činnosti, a jeho žádost o udělení povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta. Za situace, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu po několika letech legálního pobytu na území a v okamžiku, kdy mu byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a jiná forma pobytu mu nebyla udělena, a kdy byl tudíž povinen opustit území České republiky, soud shledal, že hlavním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace žalobcova pobytu na území České republiky. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nespočetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
19. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, tedy dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (ve Vietnamu) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze podle názoru soudu považovat žalobcovu snahu legalizovat svůj pobyt na území České republiky.

20. Zdejší soud dále připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2004, č. j. 7 Azs 64/2003-39, dostupného na www.nssoud.cz, platí, že „*[d]ůvody pro udělení azylu je třeba ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumat ve vztahu k okolnostem, za nichž žadatel o azyl zemi opustil. Je proto právně irelevantní, jaké jsou poměry v zemi původu v době, kdy probíhá správní řízení nebo jaké poměry tu budou v době, kdy by se žadatel o azyl do země vrátil. V tomto světle je tedy nedůvodná stížní námitka, že se správní orgán nezabýval současnou ekonomickou a sociální situací ve Vietnamu a nezvážil, do jaké situace by se stěžovatel při návratu dostal.*“ Také s tímto názorem zdejší soud plně souhlasí a dodává, že za azylově relevantní z hlediska § 12 zákona o azylu nelze považovat žalobcem tvrzená a ve Vietnamu zavedená protiepidemická opatření související s virem SARS-CoV-2. Navíc posuzování těchto důvodů je primárně otázkou doplňkové ochrany, jejíž udělení je v případě žalobce vyloučeno z důvodů uvedených v § 15a zákona o azylu, jak bude vysvětleno níže.
21. K námitkám směřujícím proti neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, soud předesílá, že žalobce by si měl uvědomit, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že mu svědčí azyl z humanitárních důvodů. Soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (legalizace pobytu, soukromý a rodinný život, celosvětová epidemie SARS-CoV-2) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona.
22. K tvrzení žalobce, že má na území České republiky manželku, s níž žije ve společné domácnosti, a společně vychovávají jejich dvě nezletilé děti (pozn. soudu: v době podané žádosti byla manželka žalobce již těhotná), soud dodává, že žalobce se do potíží plynoucích ze ztráty pobytového statusu dostal výhradně svou vlastní vinou v důsledku jím páchané trestné činnosti. Institut mezinárodní ochrany v žádné ze svých forem přitom nemůže sloužit k tomu, aby nahrazoval pobytové oprávnění. Podle názoru soudu je s ohledem na žalobcem páchanou trestnou činnost zcela namístě, aby určitý zásah do svého dosavadního soukromého života strpěl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. Poté se soud zaměřil na námitky týkající se doplňkové ochrany. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu platí, že „[d]oplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.“ Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, publ. pod č. 3546/2017 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, podle kterého „[p]ojem ‚vážný zločin‘ [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je autonomním pojmem azylového práva a je třeba jej vykládat s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu.“
24. Zdejší soud připomíná, že žalobce byl pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 12. 2016, č. j. 3 T 4/2016-6800, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 3. 2017, odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání osmi let do věznice s ostrahou, a to za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, a z popisu z evidence Rejstříku trestů ze dne 28. 2. 2019 vyplynulo, že žalobce byl na území České republiky odsouzen poprvé.
25. Podle názoru soudu žalovaný požadavkům formulovaným Nejvyšším správním soudem vyhověl, neboť vycházel z obsahu odsuzujícího trestního rozsudku a hodnotil individuální okolnosti případu, když poukázal na to, že žalobce páchal trestnou činnost jako člen organizované skupiny, ve značném rozsahu a s úmyslem získat pro sebe značný prospěch, přičemž podrobně rozebral i závažnost žalobcova jednání. Žalovaný upozornil na to, že trestní sazba žalobcem spáchaného trestného činu byla v rozmezí 8 až 12 let, a tedy se podle § 14 odst. 3 trestního zákoníku jednalo o zvlášť závažný zločin. Žalovaný dále upozornil na to, že Krajský soud v Ústí nad Labem vyhodnotil míru škodlivosti jako velmi vysokou, neboť drogová kriminalita závažně dopadá na fyzické a psychické zdraví konzumentů a rovněž dopadá i na společnost, kdy užívání drog patří k sociálně patologickým jevům s nejrůznějšími negativními důsledky (např. krádeže, násilí vůči fyzickým osobám). Způsob provedení zločinu, jeho škodlivý charakter, absence polehčujících okolností a dlouhodobost trestněprávního jednání žalobce vedly soud k nepochybnému závěru, že žalobcova trestná činnost byla posouzena dostatečně individuálně, je velmi společensky škodlivá a zároveň aktuální, neboť dosud neuplynula zkušební doba, kterou Okresní soud v Mostě stanovil při podmíněném propuštění žalobce dne 31. 5. 2019 a která bude trvat až do 31. 5. 2024 (srov. opis z evidence Rejstříku trestů založený ve správním spisu). Žalobcova trestná činnost tak podle názoru soudu naplňuje znaky vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, kdy navíc nejde jen o důvodné podezření, nýbrž o pravomocné odsouzení.
26. Soud nepřisvědčil žalobcem předestřenému výkladu, že pro aplikaci § 15a zákona o azylu je třeba, aby se jednalo o podezření ze spáchání vážného zločinu, a nikoliv na situaci, kdy je osoba pro trestný čin již odsouzena. Takové omezení se pojmu vážný zločin netýká. Soud zároveň k žalobcem obecně tvrzenému nezohlednění skutečnosti, že byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn, uvádí, že pro aplikaci a posouzení naplnění § 15a zákona o azylu je nepodstatné, že žalobce v rámci výkonu trestu odnětí svobody uloženého za spáchání Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vážného zločinu naplnil podmínky pro podmíněné propuštění. Proto dle soudu žalovaný nepochybil, pokud za situace, kdy tuto námitku neuplatnil žalobce v rámci správního řízení, se touto otázkou z úřední povinnosti nezabýval.

27. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, publ. pod č. 2174/2011 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz, podle kterého *„[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů uvedených v § 15 nebo § 15a zákona ... o azylu ..., rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu.“* S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný za dané situace nebyl povinen se vypořádat s otázkou existence vážné újmy a nemohl se dopustit nesprávného vyhodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany, neboť žalobcovo pravomocné odsouzení za závažný zločin bylo nepřekonatelnou překážkou pro případné udělení doplňkové ochrany.
28. Z tohoto důvodu považuje soud za irelevantní žalobcovo tvrzení o opatřeních související a epidemií SARS-CoV-2 (nedobrovolná karanténa osob, které do Vietnamu přicestovali ze zahraničí), neboť tato tvrzení by mohla být hodnocena výhradně ve vztahu k doplňkové ochraně, jejíž udělení je však v důsledku aplikace § 15a zákona o azylu vyloučeno.
29. Lze tedy shrnout, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem azylu podle zákona o azylu, přičemž doplňkovou ochranu nebylo možné udělit. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobce, s jehož tvrzeními se řádně vypořádal.
30. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 4. listopadu 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)